

UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)
zo 14. septembra 2005 *

Vo veci T-140/04,

Adviesbureau Ehcon BV, so sídlom v Reeuwijk (Holandsko), v zastúpení:
M. Goedkoop, advokát,

žalobkyňa,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: L. Parpala a E. Manhaeve,
splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je žaloba o náhradu škody smerujúca k odškodneniu žalobkyne za škodu, ktorú údajne utrpela z dôvodu zamietnutia jej ponuky vo verejnom obstarávaní uverejnenom 10. augusta 1996 (Ú. v. ES C 232, s. 35) na služby v súvislosti so smernicou Rady 80/778/EHS z 15. júla 1980 o kvalite vody určenej na ľudskú spotrebu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 229, s. 11),

* Jazyk konania: holandčina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV (tretia komora),

v zložení: predseda komory M. Jaeger, sudcovia V. Tiili a O. Czúcz,

tajomník: H. Jung,

vychádza toto

Uznesenie

Skutkové okolnosti

- 1 Komisia 10. augusta 1996 uverejnila v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 232, s. 35) verejné obstarávanie na uzavretie zmlúv na poskytnutie služieb, ktorých sa týka smernica Rady 80/778/EHS z 15. júla 1980 o kvalite vody určenej na ľudskú spotrebu [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 229, s. 11) (ďalej len „verejné obstarávanie“). Konanie malo viesť k uzatvoreniu prvotnej zmluvy na dobu jedného roka s možnosťou predĺženia na dobu dvoch rokov, pokiaľ by sa poskytovateľ plne osvedčil. Predmetom zmluvy bolo poskytovanie technickej a vedeckej podpory skupine „Pitná voda“ vo vnútri oddelenia „Ochrana vody, zachovanie pôdy a poľnohospodárstvo“ generálneho riaditeľstva „Životné prostredie, jadrová bezpečnosť a civilná ochrana“ v rámci návrhu zmeny vyššie uvedenej smernice.

- 2 Verejné obstarávanie malo mať v súlade so svojou technickou prílohou dve časti.
- 3 Prvá časť spočívala vo výbere uchádzačov spĺňajúcich nasledujúce kritériá:
- byť jednotlivец alebo právny subjekt a predložiť o tom doklad prostredníctvom registračných dokumentov alebo čísel úradných registrov,
 - predložiť doklad o svojej hospodárskej a finančnej situácii na základe bankových vyhlásení a/alebo predložením súvah alebo súvahových výpisov,
 - predložiť doklad o nevyhnutnej odbornej skúsenosti v oblasti výskumu vody na základe svojej kvalifikácie, referencií na doterajšiu prácu a zloženie navrhovanej pracovnej skupiny vrátane životopisov,
 - mať k dispozícii sieť kontaktov potrebných na pokrytie všetkých členských štátov Únie.
- 4 Po ukončení druhej časti bola teda zákazka zadaná medzi skôr vybraných uchádzačov na základe nasledujúcich kritérií:
- prezentácia, zrozumiteľnosť a kvalita ponuky,

— vedomosti a porozumenie technických požiadaviek práce (doklad o potrebnej odbornej skúsenosti v oblasti vedy o vode na základe kvalifikácie, referencií na doterajšiu prácu a zloženie navrhovanej pracovnej skupiny, vrátane životopisov),

— cena ponuky.

5 Žalobkyňa predložila svoju ponuku v septembri 1996.

6 Listom zo 7. januára 1997 Komisia žalobkyňu informovala, že jej ponuka nebola vybratá.

7 Listami z 13. a 31. januára 1997 a z 15. februára 1997 žalobkyňa Komisiu požiadala o oznámenie dôvodov zamietnutia jej ponuky.

8 Komisia na túto žiadosť odpovedala listom z 13. marca 1997, kde uviedla, že ponuka žalobkyne bola vylúčená z toho dôvodu, že žalobkyňa nemala potrebnú odbornú skúsenosť v oblasti výskumu vody, čo bola podmienka požadovaná technickou prílohou, pričom dodala, že Komisia hľadala uchádzačov s odbornou skúsenosťou v oblasti výskumu, vývoja a koncepcie zariadení na úpravu vody. Navyše, hoci tento činiteľ nebol rozhodujúcim, žalobkyňa mala iba slabé vedomosti a pokrytie Únie ako celku.

- 9 Listom z 20. marca 1997 žalobkyňa Komisii oznámila, že z poskytnutej dokumentácie na jednej strane vyplývalo, že mala rozsiahlu odbornú skúsenosť práve v oblasti výskumu vody a systémov čistenia pitnej vody a na druhej strane, že odborná skúsenosť z oblasti výskumu, vývoja a koncepcie zariadení na úpravu vody nebola uvedená medzi kritériami stanovenými v technickej prílohe.

- 10 Listom z 10. apríla 1997 Komisia žalobkyni oznámila, že výraz „nevyhnutná odborná skúsenosť v oblasti výskumu vody“ mal byť chápaný ako zahrňujúci odbornú skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody. Komisia totiž od uchádzačov očakávala, že doplnia odbornú skúsenosť, ktorú majú jej zamestnanci v oblasti správy a právnych úprav o vode, obzvlášť v oblasti technických a finančných dôsledkov ňou navrhovaných štandardov pre niektoré chemické látky, ako aj v oblasti koncepcie a fungovania zariadení na úpravu vody. Navyše Komisia pripomenula, že ponuka žalobkyne bola veľmi slabá z pohľadu kritéria týkajúceho sa znalostí a pokrytia Európskej únie.

- 11 Žalobkyňa v priebehu roka 1997 predložila sťažnosť Európskemu ombudsmanovi. Táto sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím z 3. decembra 1997. Listami zo 7. decembra 1997 a z 20. januára 1998 žalobkyňa požiadala ombudsmana, aby prehodnotil svoj postoj. Táto žiadosť bola zamietnutá 24. marca 1998. Listami z 30. marca 1998 a z 12. januára 1999 žalobkyňa ombudsmana opätovne požiadala, aby prehodnotil svoj postoj. Táto žiadosť bola zamietnutá 6. mája 1999.

- 12 Listom z 20. septembra 1999 sa žalobkyňa obrátila na predsedu Komisie s úmyslom obdržať náhradu škody, ktorú údajne utrpela, a žiadala, aby jej boli sprístupnené dokumenty verejného obstarávania. Tieto žiadosti boli zamietnuté listom z 11. januára 2000.

- 13 Vzhľadom na to, že žalobkyňa sa svojimi vlastnými prostriedkami mala možnosť dostať k ponuke jedného z uchádzačov, spoločnosti EDC, ktorá bola pripustená do druhej časti a ktorá nepreukázala odbornú skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody, predložila žalobkyňa 22. júla 2000 ombudsmanovi opätovnú sťažnosť. Listom z 15. februára 2001 ombudsman žalobkyni oznámil, že vyzval Komisiu, aby do 31. marca 2001 poskytla niektoré informácie. Komisia tejto žiadosti vyhovelá.
- 14 Dňa 22. októbra 2001 ombudsman vydal rozhodnutie o sťažnosti žalobkyne z 22. júla 2000 (ďalej len „rozhodnutie ombudsmana“). Podľa tohto rozhodnutia sa ombudsman na jednej strane domnieval, že vzhľadom na to, že Komisia vychádzala z kritéria, ktoré nebolo uvedené vo vyhlásení verejného obstarávania, bolo výberové konanie netransparentné, a na druhej strane tým, že Komisia pripustila do druhej časti ponuky dvoch uchádzačov (spoločnosti EDC a Eunice), ktorí nepreukázali svoju odbornú skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody, dopustila sa taktiež voči žalobkyni nerovného zaobchádzania. Ombudsman dospel k záveru, že tieto dva prípady nesprávneho úradného postupu odôvodňovali kritické pripomienky.
- 15 Listom z 12. novembra 2001 žalobkyňa zaslala Komisii novú žiadosť na náhradu škody. Komisia túto žiadosť listom z 31. januára 2002 zamietla.
- 16 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. marca 2002 žalobkyňa požiadala o pomoc súvisiacu s trovami konania na základe článku 94 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa v súvislosti s podaním žaloby o náhradu škody proti Komisii.

- 17 Táto žiadosť bola zamietnutá uznesením predsedu druhého senátu Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2002, Ehcon/Komisia (T-90/02 AJ, neuverejnený v Zbierke).

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 18 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. apríla 2004 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

- 19 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. júla 2004 Komisia vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku.

- 20 Žalobkyňa predložila svoje pripomienky k tejto námietke 30. augusta 2004.

- 21 Žalobkyňa v žalobe navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— uložil Komisii zaplatiť sumu 243 900 eur zvýšenú o úroky v zákonom stanovenej výške,

— subsidiárne uložil Komisii zaplatiť sumu 40 400 eur zvýšenú o úroky v zákonom stanovenej výške,

— uložil Komisii nahradiť trovy konania.

22 Komisia vo svojej námietke neprípustnosti navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— odmietol žalobu ako neprípustnú,

— uložil žalobkyni nahradiť trovy konania.

23 Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k námietke neprípustnosti navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil námietku neprípustnosti za nedôvodnú,

— subsidiárne ju zamietol,

— uložil Komisii nahradiť trovy konania o námietke neprípustnosti.

Právny stav

- 24 Na základe článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak o to požiada niektorý z účastníkov konania, môže Súd prvého stupňa rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 toho istého článku, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak, prejednáva sa ďalej v rámci ústnej časti konania.
- 25 Okrem toho, podľa článku 111 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa, ak je zjavne neprípustný, rozhodnúť o návrhu, alebo ak je návrh zjavne neprípustný, alebo ak mu zjavne chýba akýkoľvek právny základ, rozhodnúť bez ďalšieho konania odôvodneným uznesením.
- 26 V prejednávanej veci Súd prvého stupňa usudzuje, že sa s touto vecou dostatočne oboznámil na základe spisového materiálu, aby mohol rozhodnúť bez pokračovania v konaní.

Tvrdenia účastníkov konania

- 27 Komisia poukazuje na námietku neprípustnosti žaloby v plnom rozsahu z dôvodu, že podanie žaloby žalobkyňou je premlčané v zmysle článku 46 Štatútu Súdneho dvora.
- 28 Komisia poukazuje na to, že podľa judikatúry je skutočnosť, ktorá zakladá právo na podanie žaloby, vznik škody (uznesenie Súdneho dvora z 18. júla 2002, Autosalone

Ispra dei Fratelli Rossi/Komisia, C-136/01 P, Zb. s. I-6565, bod 30). Okrem toho môže byť premlčanie prerušené iba žalobou podanou na súd Spoločenstva alebo predbežnou žiadosťou predloženou príslušnej inštitúcii Spoločenstva, pričom v poslednom uvedenom prípade sa zastáva názor, že k prerušeniu dochádza jedine pokiaľ je po predložení žiadosti podaná žaloba v lehote stanovenej podľa článku 230 ES, prípadne článku 232 ES (rozsudok Súdneho dvora z 5. apríla 1973, Giordano/Komisia, 11/72, Zb. s. 417, bod 6; rozsudok Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1995, Nölle/Rada a Komisia, T-167/94, Zb. s. II-2589, bod 30, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 19. septembra 2001, Jestädt/Rada a Komisia, T-332/99, Zb. s. II-2561, bod 47).

- 29 S výnimkou nákladov vzniknutých z dôvodu zhromažďovania dôkazov o uvádzanom protiprávnom konaní Komisie sa však ujma, o ktorej náhradu žalobkyňa žiada, konkretizovala už v okamihu, keď Komisia žalobkyňu informovala o formálnom rozhodnutí o zamietnutí jej ponuky, teda 7. januára 1997. Pokiaľ však ide o uvedené náklady, Komisia uvádza, že žalobkyňa jej faxom z 25. marca 1997 oznámila, že má k dispozícii dostatočné dôkazy o zodpovednosti Komisie. Usudzuje teda, že náklady vynaložené po tomto dátume nemôžu byť predmetom náhrady.
- 30 Vzhľadom na to, že táto žaloba bola podaná 8. apríla 2004, teda viac než dva roky po uplynutí päťročnej premlčacej lehoty, Komisia usudzuje, že je namieste žalobu odmietnuť ako neprípustnú. Komisia okrem toho podotýka, že pokiaľ žalobkyňa 21. septembra 1999 podala žiadosť na náhradu škody na jej organizačné zložky, po zamietnutí tejto žiadosti 11. januára 2000 nenasledovalo podanie žaloby v lehote stanovenej v článkoch 230 ES a 232 ES, takže táto žiadosť nemohla prerušiť premlčaciu lehotu. Je tomu tak aj v prípade druhej žiadosti na náhradu škody podanej žalobkyňou 12. novembra 2001 a zamietnutou Komisiou 31. januára 2002.
- 31 Nakoniec Komisia zdôrazňuje, že žalobkyňa si bola vedomá, že podlieha premlčacej lehote, ako to vyplýva z listov zaslaných ombudsmanovi 12. januára a 10. mája 1999.

- 32 Žalobkyňa zastáva názor, že žaloba je prípustná v plnom rozsahu.
- 33 V prvom rade tvrdí, že premlčacia lehota začína plynúť až odo dňa, kedy sa dotknutá osoba mala možnosť dozvedieť o skutočnostiach, ktoré zakladajú jej nárok na náhradu škody. Ako odpoveď na opakované žiadosti zaslané žalobkyňou Komisii na účely objasnenia rozhodnutia Komisie nepripustiť ponuku žalobkyne do druhej časti výberového konania však Komisia vždy tvrdila, že žalobkyňa nemá dostatočnú odbornú skúsenosť v oblasti výskumu vody, malo byť toto kritérium chápané ako vzťahujúce sa rovnako na koncepciu zariadení na úpravu vody. Z toho vyplýva, že žalobkyňa mohla byť Komisiou uvedená do omylu a nerovnosť zaobchádzania, ktorým bolo postihnuté rozhodnutie Komisie, si mohla uvedomiť až v priebehu roku 2000, v dobe, kedy konečne svojimi vlastnými prostriedkami mohla získať ponuku uchádzača pripusteného do druhej časti výberového konania.
- 34 Súdny dvor okrem iného uviedol, že poskytnutie nesprávnych informácií protistrane má za následok, že ten kto takéto informácie poskytne, nemôže namietat premlčanie možnosti podať žalobu voči tomuto účastníkovi. Striktné uplatnenie premlčacej lehoty teda nemôže byť rozumne odôvodnené na základe zásad právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti (rozsudok Súdneho dvora z 1. decembra 1998, Levez, C-326/96, Zb. s. I-7835).
- 35 Podľa žalobkyne teda logika a spravodlivosť vedú v súlade so zásadou *contra non valentem agere non currit praescriptio* k záveru, že premlčacia lehota bola prerušená až do 22. októbra 2001, do dňa kedy ombudsman vo svojom rozhodnutí ako odpovedi na sťažnosť žalobkyne dospel k záveru, že sa zdá, že sa Komisia dopustila diskriminácie medzi uchádzačmi. Pred týmto dátumom by žaloba proti Komisii nemala z dôvodu nedostatku dôkazov šancu na úspech, ako to dokazuje skutočnosť, že skoršie sťažnosti žalobkyne boli ombudsmanom zamietnuté.

- 36 V druhom rade žalobkyňa zdôrazňuje, že ujma, o ktorej náhradu žiada, sa ku dňu zamietnutia jej ponuky Komisiou ešte neprejavila. K tomu došlo až v priebehu nasledujúcich rokov, kedy utrpela trvalejšiu škodu z dôvodu, že nemohla využiť a rozšíriť svoju odbornú znalosť. Rovnako aj škoda utrpená z dôvodu zadania druhej verejnej zákazky na služby inému uchádzačovi vznikla až pri príležitosti takéhoto zadania, teda 30. novembra 2000. Nakoniec náklady z dôvodu zhromažďovania dôkazov voči Komisii, ako aj v priebehu predloženia sťažnosti ombudsmanovi vznikli až v roku 2000.
- 37 Na záver žalobkyňa podotýka, že 25. marca 2002 požiadala o pomoc súvisiacu s trovami konania v súvislosti s podaním žaloby o náhradu škody proti Komisii. Vzhľadom na to, že táto žiadosť bola Súdom prvého stupňa zamietnutá, žalobkyňa z finančných dôvodov nebola schopná podať žalobu pred dátumom podania tejto žaloby.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 38 Článok 46 Štatútu Súdneho dvora stanovuje:

„Nároky vyplývajúce z mimozmluvnej zodpovednosti spoločenstva sa premlčujú po uplynutí piatich rokov od skutočnosti, ktorá ich založila. Plynutie tejto lehoty sa prerušuje podaním návrhu na začatie konania na Súdnom dvore, alebo ak si pred týmto konaním oprávnená osoba uplatnila svoj nárok na príslušnom orgáne spoločenstiev. V posledne menovanom prípade sa návrh musí podať v lehote dvoch mesiacov podľa článku 230 zmluvy o ES a článku 146 zmluvy o ESAE; v prípade potreby sa uplatnia ustanovenia článku 232 odsek 2 zmluvy o ES a článku 148 odsek 2 zmluvy o ESAE.“

- 39 Podľa judikatúry z článku 288 druhého odseku ES vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva a uplatnenie nároku na náhradu utrpenej ujmy závisí od splnenia súboru podmienok, ako sú protiprávnosť konania vytýkaného inštitúcii Spoločenstva, reálnosť škody a existencia príčinnej súvislosti medzi konaním inštitúcie a uplatňovanou ujmou (rozsudok Súdneho dvora z 27. januára 1982, Birra Wührer/Rada a Komisia, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, Zb. s. 85, bod 9, a uznesenie Súdu prvého stupňa zo 4. augusta 1999, Fratelli Murri/Komisia, T-106/98, Zb. s. II-2553, bod 25), a že premlčacia lehota v súvislosti s konaním týkajúcim sa zodpovednosti Spoločenstva nemôže začať plynúť pred splnením všetkých podmienok, na ktoré je viazaná povinnosť náhrady škody, a predovšetkým predtým, ako sa škoda, ktorá má byť nahradená, prejaví (pozri v tomto zmysle rozsudok Birra Wührer/Rada a Komisia, už citovaný, body 9 a 10).
- 40 V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa žiada náhradu škody rôznej povahy.
- 41 V podstate žiada hlavne náhradu:
- škody, ktorú utrpela z dôvodu, že jej nebola zadaná pôvodná zmluva, zodpovedajúcej čistému zisku, ktorý by vznikol na základe tejto zmluvy odhadovanému na 158 400 eur (ďalej len „škoda vyplývajúca z nezískania dotyčnej zákazky“),
 - škody vyplývajúcej zo zásahu do jej dobrého mena odborníka na výskum vody, zníženia jej pracovného vyťaženia a nemožnosti rozšírenia z nej vyplývajúcej odbornej znalosti v oblasti výskumu vody, ako aj povinnosti rozvíjať jej odbornú

znalosť v novej oblasti odhadovanej na najmenej 60 000 eur (ďalej len „škoda vyplývajúca zo zásahu do dobrého mena, zníženej pracovnej vyťažnosti, nemožnosti rozšírenia jej odborných znalostí v oblasti výskumu vody a rozvinutia odborných znalostí v novej oblasti“),

- za stratu šance získať neskoršiu zákazku zadanú 30. novembra 2000 spoločnosti Haskoning, odhadovanú na 10 % čistého zisku získaného poslednou uvedenou spoločnosťou, v tomto prípade teda 25 500 eur (ďalej len „škoda vyplývajúca zo straty šance získať nasledujúcu zákazku“).

42 Subsidiárne žalobkyňa žiada náhradu:

- za stratu šance získať dotknutú zákazku odhadovanú s ohľadom na skutočnosť, že do druhej časti výberového konania bolo pripustených šesť spoločností, na 1/6 čistého zisku, ktorý by vznikol na základe tejto zmluvy, teda 26 400 eur (ďalej len „škoda vyplývajúca zo straty šance získať dotknutú zákazku“),
- nákladov vynaložených na účasť v pôvodnom zadávacom konaní, odhadovaných na 10 000 eur (ďalej len „náklady na zadávacie konanie“),
- nákladov na rôzne sťažnosti predložené ombudsmanovi a náklady vynaložené na účely zhromažďovania dôkazov voči Komisii, odhadovaných na 4 000 eur (ďalej len „náklady vynaložené pred ombudsmanom a na účely zhromažďovania dôkazov“).

O škodách, ktoré sa prejavili ku dňu zamietnutia ponuky žalobkyne

- 43 Je namieste usudzovať, že škoda vyplývajúca z nezískania dotknutej zákazky, škoda vyplývajúca zo straty šance získať dotknutú zákazku, náklady na zadávacie konanie a škoda vyplývajúca zo zásahu do dobrého mena, zníženia pracovného vyťaženia, nemožnosti rozšírenia jej odbornej znalosti v oblasti výskumu vody a z rozvinutia odbornej znalosti v novej oblasti sa prejavili ku dňu zamietnutia ponuky žalobkyne Komisiou. Okrem toho je teda toto zamietnutie skutočnosťou zakladajúcou toto konanie týkajúce sa zodpovednosti v zmysle článku 46 Štatútu Súdneho dvora.
- 44 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že je nesporné, že k uvedenému zamietnutiu došlo pri príležitosti rozhodnutia Komisie zo 7. januára 1997, ktorá na žiadosť žalobkyne rozvinula dôvody svojho rozhodnutia listom z 13. marca 1997. Navyše je potrebné konštatovať, že žalobkyňa sa s týmto odôvodnením oboznámila najneskôr 20. marca 1997, v deň odoslania svojho listu Komisii, v ktorom sa odvoláva na list Komisie z 13. marca 1997.
- 45 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o tieto škody, všetky podmienky potrebné na uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyne boli splnené najneskôr 20. marca 1997 a že vtedy päťročná premlčacia lehota uplynula najneskôr 20. marca 2002.
- 46 Okolnosť, že žalobkyňa predložila Komisii 20. septembra 1999 a 12. novembra 2001 dve žiadosti na účely získania náhrady škody, ktorú údajne utrpela, nemôže viesť k inému výsledku, keďže je nesporné, že po týchto žiadostiach nenasledovala žiadna žaloba na základe článku 230 ES alebo 232 ES.

- 47 V súlade s článkom 46 Štatútu Súdneho dvora sa totiž premlčacia lehota prerušuje buď podaním žaloby na súd Spoločenstva alebo predložením predbežnej žiadosti príslušnej inštitúcii Spoločenstva, pričom v poslednom uvedenom prípade k prerušeniu dochádza iba vtedy, pokiaľ je po predložení žiadosti podaná žaloba v lehote stanovenej podľa článku 230 ES, prípadne článku 232 ES (rozsudok Giordano/Komisia, už citovaný v bode 28 vyššie, bod 6; rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. novembra 1998, Steffens/Rada a Komisia, T-222/97, Zb. s. II-4175, body 35 a 42, a uznesenie Jestädt/Rada a Komisia, už citované v bode 28 vyššie, bod 47).
- 48 Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná 8. apríla 2004, teda viac než sedem rokov potom, kedy začala plynúť päťročná premlčacia lehota 20. marca 1997, musí byť táto žaloba v rozsahu, v akom sa vzťahuje na náhradu uvedených škôd, vyhlásená za premlčanú, a teda neprípustnú.
- 49 Žiadny z argumentov žalobkyne nemôže tento záver spochybníť.
- 50 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že si mohla uvedomiť údajné protiprávne konanie Komisie až v roku 2000, teda v okamihu, kedy získala ponuku predloženú jedným z uchádzačov pripusteným do druhej časti výberového konania, z ktorej vyplývalo, že tento uchádzač nemal odbornú skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody. Bez ohľadu na upresnenie dňa, kedy tento dokument mohla skutočne získať, sa žalobkyňa domnieva, že logika a spravodlivosť vedú k stanoveniu začiatku premlčacej lehoty na 22. októbra 2001, kedy ombudsman vydal svoje rozhodnutie na základe tohto dokumentu a vyšetrovania vedeného pri Komisii, keďže žalobkyňa pred týmto dátumom nemala k dispozícii žiadny dôkaz, takže jej žaloba by bola odsúdená na neúspech.

- 51 Je potrebné pripomenúť, že protiprávnosť konania vytýkaná žalobkyňou Komisií, o ktorej sa dozvedela až neskôr, spočíva v podstate v údajnom použití výberového kritéria, teda odbornej skúsenosti v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody, ktoré jednak nebolo uvedené medzi kritériami uvedenými vo verejnom obstarávaní a jednak malo byť voči žalobkyňi použité diskriminačným spôsobom.
- 52 Pokiaľ ide o protiprávnosť vyplývajúcu z použitia sporného kritéria, z preskúmania spisu vyplýva, že žalobkyňa vedela, že jej ponuka bola zamietnutá na základe tohto kritéria od dátumu listu Komisie 13. marca 1997. Je nutné takisto konštatovať, že žalobkyňa vo svojom liste z 20. marca 1997 spochybnila argumentáciu Komisie tvrdením, že má rozsiahlu odbornú skúsenosť v oblasti výskumu vody a že odborná skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody nie je uvedená medzi výberovými kritériami. Žalobkyňa z toho vyvodila tiež záver, že bola nesprávne vylúčená zo zadávacieho konania, namietajúc prípad nesprávneho úradného postupu, a hrozila, že pokiaľ neobdrží odpoveď do 10. apríla 1997, bude pokračovať v konaní. Žalobkyňa túto argumentáciu zopakovala vo svojej žiadosti na náhradu škody zaslanú predsedovi Komisie z 20. septembra 1999, pričom žiadosť ukončila tým, že v prípade zamietnutia jej žiadosti predloží vec Súdu prvého stupňa.
- 53 Pokiaľ ide o výhradu vychádzajúcu zo skutočnosti, že sporné kritérium bolo okrem iného použité diskriminačne, žalobkyňa tvrdí, že o tejto okolnosti sa dozvedela až v roku 2000, kedy vlastnými prostriedkami získala ponuku jedného z uchádzačov, a to spoločnosti EDC, ktorá bola pripustená do druhej časti konania, aj keď toto kritérium tiež nespĺňala.
- 54 Okrem toho, že žalobkyňa nepredložila dôkaz o tejto okolnosti, je však potrebné najprv znova podotknúť, že vo svojom liste z 20. septembra 1999 žalobkyňa už uviedla skutočnosť, že dotknuté kritérium nebolo použité na iných uchádzačov, ako

to vyplýva zo správy pre Advisory Committee on Procurement and Contracts (Poradná komisia pre nákup a zákazky, ďalej len „PKNZ“), čím Komisia porušila zásadu zákazu diskriminácie vyplývajúcu z článku 3 ods. 2 smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb (Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322). Je potrebné takisto zdôrazniť, že žalobkyňa vo svojom liste ombudsmanovi z 30. marca 1998, na ktorý sa odvoláva vo svojom liste z 12. januára 1999, už uvádza podvod, zvýhodňovanie a nesprávny úradný postup, ktorého sa mala Komisia dopustiť. Tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa o diskriminačnom použití sporného kritéria Komisiou dozvedela až v roku 2000, je teda nepravne.

55 Z bodu 52 vyššie v každom prípade vyplýva, že žalobkyňa vedela už v roku 1997 o podstatnom dôvode zamietnutia svojej ponuky, teda o svojom nedostatku odbornej skúsenosti v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody, o dôvode, ktorý vždy sponchybňovala tak pred Komisiou a ombudsmanom, ako aj v rámci tejto žaloby v zmysle, že toto kritérium nebolo uvedené vo verejnom obstarávaní.

56 Teda aj za predpokladu, že žalobkyňa mala možnosť sa dozvedieť o tom, že sporné kritérium bolo údajne použité diskriminačným spôsobom až v roku 2000 alebo dokonca až 22. októbra 2001, táto okolnosť nemôže posunúť začiatok premlčacej lehoty žaloby o náhradu škody na tento deň.

57 Je teda vhodné pripomenúť, že úlohou premlčania je uviesť do súladu ochranu práv poškodenej osoby a zásadu právnej istoty. Dĺžka premlčacej lehoty bola takto vymedzená predovšetkým s ohľadom na dobu nevyhnutnú na to, aby údajne poškodená strana mohla zhromaždiť patričné informácie na účely prípadnej žaloby a pre overenie skutočností, ktoré by mohli byť uplatnené na podporu tejto žaloby (uznesenie Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Komisia, už citované v bode 28 vyššie, bod 28).

- 58 Bolo teda rozhodnuté, že hypotéza, podľa ktorej by mala premlčacia lehota začať plynúť až od okamihu, kedy sa poškodená osoba presne a podrobne oboznámi so skutkovými okolnosťami prípadu, je nesprávna, keďže znalosť skutkových okolností nie je uvedená medzi mnohými náležitosťami, ktoré musia byť splnené pre možnosť začatia plynutia premlčacej lehoty (uznesenie Autosalone Ispra dei fratelli Rossi/Komisía, už citované v bode 28 vyššie, bod 31).
- 59 Rovnako ako v prejednávanej veci okolnosť, podľa ktorej sa žalobkyňa údajne dozvedela o ďalšej skutočnosti smerujúcej k podpore jej žaloby po odôvodnenom zamietnutí jej ponuky Komisiou z 13. marca a 10. apríla 1997, aj keď už od začiatku spochybňovala hlavný dôvod tohto zamietnutia, ktorý je okrem iného skutočnosťou spôsobujúcou škodu, nemôže viesť k stanoveniu začiatku plynutia premlčacej lehoty na deň, kedy sa o tejto skutočnosti dozvedela.
- 60 Táto úvaha sa ponúka o to viac, že v roku 2000, v deň kedy žalobkyňa údajne získala dokument ponuky jedného z uchádzačov pripusteného do druhej časti výberového konania, a dokonca ešte v deň, kedy ako tvrdí mala dostatočné dôkazy na to, aby podala žalobu o náhradu škody, teda kedy ombudsman prijal svoje kritické rozhodnutie vo vzťahu ku Komisii 22. októbra 2001, päťročná premlčacia lehota ešte neuplynula.
- 61 Z toho vyplýva, že oproti prípadu, kedy je žalobcovi zabránené podanie žaloby v primeranej lehote z dôvodu, že sa o skutočnosti spôsobujúcej škodu dozvedel neskoro, nie je v prejednávanej veci vhodné stanoviť deň uplynutia premlčacej lehoty na neskorší dátum, ako je normálny deň uplynutia uvedenej lehoty (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, Adams/Komisía, 145/83, Zb. s. 3539, body 50 a 51, a uznesenie Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi/Komisía, už citované v bode 28 vyššie, bod 32).

- 62 Po druhé, nemôže byť prijaté tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého je Komisia zodpovedná za premlčanie žaloby v tom zmysle, že poskytla žalobkyni nesprávne informácie, aby zakryla údajnú protiprávnosť verejného obstarávania.
- 63 Je pravdou, že Súdny dvor už v podstate v rámci uplatnenia smernice Rady 75/117/EHS z 10. februára 1975 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa uplatňovania zásady rovnakej odmeny pre mužov a ženy (Ú. v. ES L 45, s. 19; Mim. vyd. 05/001, s. 179) rozhodol, že použitie vnútroštátneho pravidla spôsobujúceho preklúziu, bez možnosti výnimky, žaloby podanej pracovníkom smerujúcej k vráteniu nedoplatkov na mzde alebo k náhrade škody za porušenie zásady rovnosti odmeňovania, pokiaľ je oneskorené podanie žaloby spôsobené skutočnosťou, že mu zamestnávateľ úmyselne poskytol nepresné informácie, je nezlučiteľné s právom Spoločenstva (rozsudok Levez, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 34).
- 64 No aj za predpokladu, že Súdny dvor takto vymedzil všeobecné pravidlo, je potrebné zobrať do úvahy, že toto nemá za cieľ sa v prejednávanej veci použiť.
- 65 Oproti situácii vo vyššie uvedenej veci, nebola teda skutočnosť, že v prejednávanej veci Komisia žalobkyňu uviedla úmyselne do omylu tým, že jej ponuka bola zamietnutá hlavne z dôvodu, že nemala odbornú skúsenosť v oblasti koncepcie zariadení na úpravu vody, ak to bude preukázané, takej povahy, aby mohla žalobkyni zabrániť podať žalobu v príslušnej lehote.
- 66 Z vyššie uvedeného v prvom rade vyplýva, že žalobkyňa od odpovede Komisie s odôvodnením z 13. marca 1997 vedela, že jej ponuka bola zamietnutá z dôvodu nespĺňania kritéria týkajúceho sa odbornej skúsenosti v oblasti koncepcie zariadení

na úpravu vody a že vždy spochybňovala riadne uplatňovanie tohto kritéria, čo je bodom žalobného dôvodu, na ktorom v rámci tejto žaloby trvá. V druhom rade aj za predpokladu, že by sa pripustilo, že konanie Komisie mohlo žalobkyni zabrániť v plnej znalosti údajnej diskriminácie, ktorej sa voči nej Komisia dopúšťala, je nevyhnutné konštatovať, že žalobkyňa túto výhradu uvádzala už na základe správy PKNZ vo svojom liste Komisii z 20. septembra 1999 a že sama pripúšťa, že si túto okolnosť mohla uvedomiť v roku 2000 vďaka získaniu ponuky spoločnosti EDC. Najneskôr v tejto dobe mala teda žalobkyňa k dispozícii dôkazy, ktoré podľa nej boli nevyhnutné k podaniu jej žaloby. Nemôže byť teda prijatý názor, že konštatované omeškanie v podaní žaloby bolo spôsobené výhradne alebo prevažne postojom Komisie, žalobkyňa mala ešte aj možnosť podať žalobu v lehote po rozhodnutí ombudsmana.

- 67 V treťom rade, v rozpore s tým, čo tvrdí žalobkyňa, nie je namieste sa domnievať, že škoda, ktorú údajne utrpela z dôvodu zásahu do dobrého mena, zníženia pracovného vyťaženia, nemožnosti rozšírenia svojej odbornej znalosti v oblasti výskumu vody a rozvinutia odbornej znalosti v novej oblasti bola spôsobená trvajúcim spôsobom. Pokiaľ sa teda podľa ustálenej judikatúry premlčanie uplatňuje iba na obdobie, ktoré o viac ako päť rokov predchádza dátumu skutočnosti prerušujúcej premlčaciu lehotu, bez ovplyvnenia nárokov vzniknutých v priebehu neskorších období (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. apríla 1997, Hartmann/Rada a Komisia, T-20/94, Zb. s. II-595, bod 132, a zo 7. februára 2002, Kustermann/Rada a Komisia, T-201/94, Zb. s. II-415, bod 64), je tomu tak iba vo výnimočnom prípade, kedy je preukázané, že dotknutá ujma bola každodenne obnovovaná po vzniku skutočnosti, ktorá ju spôsobuje. Tak to nie je v prejednávanej veci, keď vyššie uvádzané škody, pokiaľ budú preukázané, aj keď bolo možné si uvedomiť ich rozsah až po zamietnutí ponuky žalobkyne na dotknutú zákazku, boli viac-menej spôsobené okamihom uvedeného zamietnutia.

- 68 Nakoniec vo štvrtom rade, tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého nebola finančne schopná podať žalobu proti Komisii pred podaním tejto žaloby, zjavne nemôže viesť k tomu, aby táto žaloba bola považovaná za prípustnú.

- 69 V skutočnosti je namieste pripomenúť, že na základe článku 94 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak nie je niektorý účastník konania schopný niesť vcelku alebo len z časti náklady konania, môže kedykoľvek požiadať o pomoc súvisiacu s trovami konania. Údajná finančná núdza žalobkyne teda nemôže byť skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala oneskorené podanie žaloby.
- 70 Treba teda podotknúť, že žalobkyňa o tomto postupe vedela a že nepreukázala existenciu situácie, ktorá by zakladala jej právo na pomoc súvisiacu s trovami konania vzhľadom na to, že už 25. marca 2002 požiadala o pomoc súvisiacu s trovami konania, ktorú Súd prvého stupňa uznesením z 13. decembra 2002 zamietol.
- 71 Z toho vyplýva, že v súlade s tým, čo bolo uvedené v bodoch 43 a 48 vyššie, je žaloba premlčaná, a teda neprípustná pokiaľ smeruje k náhrade škody vyplývajúcej z nezískania dotknutej zákazky, škody vyplývajúcej zo straty šance získať dotknutú zákazku, z nákladov na zadávacie konanie a zo škody vyplývajúcej zo zásahu do dobrého mena, zníženia pracovného vyťaženia, nemožnosti rozšíriť svoju odbornú znalosť v oblasti výskumu vody a rozvinutie odbornej znalosti v novej oblasti.

O ostatných škodách

- 72 Pokiaľ ide o škody vyplývajúcej zo straty šance získať nasledujúcu zákazku, ako aj náklady vynaložené pred ombudsmanom a na účely zhromaždenia dôkazov, Súd prvého stupňa zastáva názor, že najprv treba preskúmať dôvodnosť návrhu žalobkyne (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdného dvora z 26. februára 2002, Rada/Boehringer, C-23/00 P, Zb. s. I-1873, body 51 a 52, a z 23. marca 2004, Francúzsko/Komisia, C-233/02, Zb. s. I-2759, bod 26).

- 73 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že údajne protiprávne zamietnutie jej ponuky v súvislosti s dotknutou zákazkou jej spôsobilo škodu vyplývajúcu zo straty šance, ktorú utrpela v priebehu verejného obstarávania, ktorého sa zúčastnila, získať nasledujúcu zákazku zadanú 30. novembra 2000 spoločnosti Haskoning (ďalej len „nasledujúca zákazka“). Tvrdí, že táto zákazka bola pokračovaním zákazky, ktorá bola predmetom verejného obstarávania z 10. augusta 1996 (ďalej len „prvá zákazka“), a že takto utrpela neopodstatnenú nevýhodu vzhľadom na spoločnosť Haskoning, ktorej bola zadaná už prvá zákazka.
- 74 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že taktiež utrpela ujmu vyplývajúcu z nákladov, ktoré vynaložila na účely získania dôkazov voči Komisii, predovšetkým ponuky predloženej spoločnosťou EDC a sťažností predložených ombudsmanovi.
- 75 Podľa ustálenej judikatúry je vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva podmienený splnením uceleného súboru podmienok, teda protiprávnosti konania vytýkaného inštitúciám Spoločenstva, existencie skutočnej a určitej ujmy, ako aj existencie priamej príčinnej súvislosti medzi konaním dotknutej inštitúcie a namietanou ujmu (pozri najmä rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. júla 1999, *New Europe Consulting a Brown/Komisia*, T-231/97, Zb. s. II-2403, bod 29). Pokiaľ by teda jedna z týchto podmienok nebola splnená, musí byť žaloba zamietnutá ako celok bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať ostatné podmienky uvedenej zodpovednosti (rozsudky Súdneho dvora z 15. septembra 1994, *KYDEP/Rada a Komisia*, C-146/91, Zb. s. I-4199, bod 81, a zo 14. októbra 1999, *Atlanta/Európske spoločenstvo*, C-104/97 P, Zb. s. I-6983, bod 65).
- 76 Čo sa však týka škody údajne utrpenej z dôvodu straty šance získať nasledujúcu zákazku, je potrebné na jednej strane uviesť, že žalobkyňa nepredložila žiadny dôkaz, pokiaľ ide o predmet verejného obstarávania, ktoré v roku 2000 údajne nasledovalo

po verejnom obstarávaní z 10. augusta 1996, ako aj o vzťahu medzi týmito dvomi verejnými obstarávaniami. Nie je teda možné konštatovať existenciu akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi údajne protiprávnym zamietnutím ponuky žalobkyne v priebehu prvého zadávacieho konania a škodou, ktorú utrpela z dôvodu straty šance získať nasledujúcu zákazku.

77 Na druhej strane však strata šance na získanie nasledujúcej zákazky by mohla byť považovaná za skutočnú a určitú ujmu iba v prípade, keby pri neexistencii údajne nesprávneho konania Komisie nebolo pochýb, že by žalobkyňa získala pridelenie prvej zákazky. Je však potrebné zdôrazniť, že v takom systéme zadávania verejných zákaziek, aký je v prejednávanej veci, má zadávateľ voľnú úvahu pri prijímaní rozhodnutia o zadaní zákazky. V dôsledku toho teda žalobkyňa nemala istotu, že získa prvú zákazku, aj keby bola vybratá, aby sa zúčastnila druhej časti výberového konania (pozri v tomto zmysle rozsudok *New Europe Consulting a Brown/Komisia*, už citovaný v bode 75 vyššie, bod 51), a to aj bez toho, aby bolo potrebné overiť, či spĺňa podmienky požadované vo verejnom obstarávaní.

78 Z toho vyplýva, že aj za predpokladu, že by žalobkyňa prípadne mohla utrpieť stratu šance na získanie prvej zákazky z dôvodu, že sa nemohla zúčastniť druhej časti prvého výberového konania, čo je ujmou, ktorá je každopádne premlčaná, táto samotná strata šance nemôže byť považovaná za dostatočnú pre spôsobenie skutočnej a určitej ujmy žalobkyne vyplývajúcej zo straty šance na získanie nasledujúcej zákazky v prípade, že by bolo pripustené, že táto zákazka má dostatočnú súvislosť s prvou zákazkou.

79 Pokiaľ ide ďalej o škodu vyplývajúcu z nákladov vynaložených na získanie niektorých dôkazov, predovšetkým teda na ponuku predloženú spoločnosťou EDC, treba zdôrazniť, že náklady vynaložené účastníkmi konania na súdne konanie nemôžu byť ako také považované za ujmu odlišnú od bremena trov konania (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 10. júna 1999, *Komisia/Montorio*, C-334/97,

Zb. s. I-3387, bod 54). Súd prvého stupňa okrem toho rozhodol, že aj keď je podstatná časť právnej práce vo všeobecnosti vykonávaná v priebehu konania predchádzajúceho samotnému konaniu pred súdom, treba pripomenúť, že „konanie“ podľa článku 91 rokovacieho poriadku sa týka iba konania pred Súdom prvého stupňa s vylúčením fázy, ktorá mu predchádzala. To vyplýva predovšetkým z článku 90 toho istého rokovacieho poriadku, ktorý spomína „konanie pred Súdom prvého stupňa“ (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 24. januára 2002, Groupe Originy/Komisia, T-38/95 DEP, Zb. s. II-217, bod 29 a tam citovanú judikatúru). Uznať, že tieto náklady sú nahraditeľnou ujmou v rámci žaloby o náhradu škody, by bolo v rozpore s nenávratným charakterom trov vzniknutých v priebehu konania predchádzajúceho súdneho konaniu, ako to tiež vyplýva z vyššie uvedenej judikatúry.

80 Z toho vyplýva, že žalobkyňa nie je oprávnená požadovať v rámci žaloby o náhradu škody náhradu ujmy vyplývajúcej z nákladov údajne vynaložených na účely získania niektorých dôkazov pred týmto konaním.

81 Rovnako v prípade, ak by bolo potrebné pochopiť, že žalobkyňa v skutočnosti požaduje, že náklady vynaložené na získanie dostatočných dôkazných prostriedkov boli spôsobené údajným protiprávnym opomenutím Komisie zaslať Úradu pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločností oznámenie o výsledkoch zadávacieho konania v súlade s článkami 16, 17 ods. 2 a nasl. smernice 92/50, je nutné konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, ako by sa v prípade zaslania tohto oznámenia Úradu pre vydávanie úradných publikácií vyhla predmetným nákladom.

82 Okrem toho, ako bolo uvedené vyššie, žalobkyňa nebola nijako nútená získať ponuku predloženú spoločnosťou EDC, aby mohla platne podať žalobu o náhradu škody pred Súdom prvého stupňa.

- 83 Nakoniec, pokiaľ ide o ujmu vyplývajúcu z nákladov, ktoré údajne vynaložila pred ombudsmanom, je vhodné pripomenúť, že zriadením úradu ombudsmana otvorila Zmluva občanom Únie alternatívny prostriedok k žalobám pred súdom Spoločenstva, aby tak hájila ich záujmy. Táto mimosúdna alternatíva zodpovedá špecifickým kritériám a nemá nevyhnutne ten istý cieľ, ako je cieľ súdnej žaloby (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2002, Lamberts/Ombudsman, T-209/00, Zb. s. II-2203, bod 65).
- 84 Okrem toho, ako to vyplýva z článku 195 ods. 1 ES a z článku 2 ods. 6 a 7 rozhodnutia Európskeho parlamentu 94/262/ESUO, ES, Euratom z 9. marca 1994 o úprave a všeobecných podmienkach upravujúcich výkon funkcie ombudsmana (Ú. v. ES L 113, s. 15; Mim. vyd. 01/001, s. 283) tieto dva prostriedky nemôžu byť využité súčasne. Aj keď sťažnosti predložené ombudsmanovi neprerušujú lehotu pre podanie žaloby na súd Spoločenstva, ombudsman musí ukončiť skúmanie sťažnosti a vyhlásiť ju za neprípustnú, pokiaľ dotknutý občan podal zároveň žalobu týkajúcu sa rovnakých skutočností na súd Spoločenstva. Prislúcha teda občanovi posúdiť, ktorý z týchto dvoch prostriedkov, ktoré má k dispozícii, môže lepšie slúžiť jeho záujmom (rozsudok Lamberts/Ombudsman, už citovaný v bode 83 vyššie, bod 66).
- 85 Z toho vyplýva, že rozhodnutie žalobkyne predložiť dotknuté sťažnosti ombudsmanovi je vecou jej samostatného rozhodnutia, a že tak nebola vôbec povinná urobiť predtým, ako mohla platne podať žalobu na Súd prvého stupňa.
- 86 Žalobkyňa teda nepreukázala existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi jej údajnými nákladmi vynaloženými pred ombudsmanom a vytýkanými protiprávnosťami. Slobodná voľba občana obrátiť sa na ombudsmana sa totiž nemôže zdať ako priamy a nevyhnutný dôsledok prípadov nesprávneho úradného postupu pričítateľného prípadne inštitúciám alebo orgánom Spoločenstva.

- 87 Z predchádzajúceho vyplýva, že návrh žalobkyne smerujúci k náhrade škody vyplývajúcej zo straty šance získať nasledujúcu zákazku, ako aj náklady vynaložené pred ombudsmanom a na zhromaždenie dôkazov musí byť zamietnutý ako zjavne nedôvodný bez toho, aby bolo nevyhnutné rozhodnúť o jeho prípustnosti.
- 88 V dôsledku tohto musí byť žaloba zamietnutá v plnom rozsahu ako čiastočne neprípustná a ako čiastočne zjavne nedôvodná.
- 89 Nie je teda namieste vyhovieť návrhu predloženému žalobkyňou smerujúcemu k predvolaniu svedkov, akými sú páni Trouwborst, Brinkman a Söderman. V každom prípade je nevyhnutné konštatovať, že tento návrh presne neuvádza skutočnosti, na základe ktorých je nutné vypočítať uvedených svedkov a dôvody, ktoré by odôvodňovali ich vypočutie, a teda nespĺňa požiadavky vyplývajúce z článku 68 ods. 1 druhého pododseku rokovacieho poriadku.

O trovách

- 90 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal úspech vo veci, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (tretia komora)

nariadil:

- 1. Žaloba sa zamieta ako čiastočne neprípustná a ako čiastočne zjavne nedôvodná.**
- 2. Žalobkyňa je povinná nahradiť trovy konania.**

V Luxemburgu 14. septembra 2005

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

M. Jaeger